

இலக்கியத்தில் பண்பாட்டு மாண்புகள்

முனைவர் தே. அசோக்

விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, குமுளூர், இலால்குடி திருச்சிராப்பள்ளி - 621 712, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

இலக்கியங்கள் காலத்தை உணர்த்தும் கண்ணாடியாக விளங்குகின்றன. இலக்கியங்கள் காலத்தை உணர்த்துவதுடன் மனிதனைப் பண்படுத்தும் பணியையும் செய்து வருகிறது. தமிழ் இலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான இன்பத்தை, வாழ்வியல் நெறிகளை, வழிமுறைகளை, பட்டறிவினை வழங்குகின்றன. மக்களின் தேவைகள் அடிப்படையில் அவர்களுக்கு எண்ணங்கள் பிறக்கின்றன. எண்ணங்களின் செயல்வடிவம் மனிதன் வாழ்க்கைக் கூறுகளில் வெளிப்படுகின்றது. இவற்றிலிருந்து தமிழ் மக்களின் பண்பாடு நிலைகள் புலனாகின்றன. அந்தப்பண்பாடு மக்கட்பண்பு, அவர்கள் கடைபிடித்த விருந்தோம்பல், மனிதநேயம், காதல், வீரம், ஈகை போன்ற பண்புநிலைகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இத்தகையச் சிறந்த பண்பாட்டு மாண்புகளைக் காத்திடுதல் அவசியமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்

பண்பாடு, மக்கட் பண்பு, விருந்தோம்பல், மனிதநேயம், காதல், வீரம், ஈகை

முன்னுரை

உலகில் தோன்றியுள்ள தொன்மையான மொழிகள் சிலவற்றுள் தமிழ் மொழி ஒன்றாகும். தமிழ் மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலான தொன்மையுடன், உயர் தனிச் செம்மொழியாக விளங்கி வருகிறது. மொழியின் சிறப்பினை விளக்கவல்ல இலக்கியங்கள் மிகுதியாக தமிழ் மொழியில் உள்ளன. இலக்கியங்கள் காலத்தை உணர்த்தும்

கண்ணாடியாக விளங்குகின்றன. இலக்கியங்கள் காலத்தை உணர்த்துவதுடன் மனிதனைப் பண்படுத்தும் பணியையும் செய்து வருகிறது. தமிழ் இலக்கியங்கள் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான இன்பத்தை, வாழ்வியல் நெறிகளை, வழிமுறைகளை, பட்டறிவினை வழங்குகின்றன. மக்களின் தேவைகள் அடிப்படையில் அவர்களுக்கு எண்ணங்கள் பிறக்கின்றன. எண்ணங்களின் செயல்வடிவம் மனிதன் வாழ்க்கைக் கூறுகளில் வெளிப்படுகின்றது. இவற்றிலிருந்து அம்மக்கள் சார்ந்த சமூகத்தின் பண்பாடு புலனாகிறது. இயற்கைச்சூழல், தட்பவெப்பநிலை, நிலப்பரப்பு மக்களின் பழக்கவழக்கம், சிந்தனைத்திறன் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பண்பாடு அமைகிறது. அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் பண்பாட்டினை விளக்குவதாக இப்பகுதி அமைகிறது.

பண்பாடு

‘பண்பு என்பது பிறியல்பை அறிந்து நடக்கும் நற்குணம்’ என்று தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது. ‘மக்கள் தங்களின் சிந்தனை வளத்திற்கேற்ப மனதைப் பக்குவப்படுத்தி செயல்படுவதன் வாயிலாக வெளிப்படுவது பண்பாடாகும். ஒருவரை நட்பு கொள்ளும் முன் ஆராய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு நட்பு கொண்ட பிறகு எந்நிலையிலும் நட்பு கொண்டோரை ஐயுறுதல் கூடாது.

“தேரான் தெளிவும் தெளிந்தான்கண் ஐயுறவும் தீரா இடும்பை தரும்” (குறள். 510)

என்று குறள் குறிப்பிடுகிறது. அவ்வாறு ஆராய்ந்து கிடைக்கப் பெற்றவரின் சொல்லுக்கு

மதிப்பளித்தலே பண்பாடென சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது.

“முந்தை இருந்து நட்லோர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்” (நற் 355: 6-7)

என்ற பாடல் வரி இதனை மெய்ப்பிக்கும். ஒரு மனிதன் மற்றொருவனுடைய உணர்வுகளை மதிக்கும் வகையினை வலியுறுத்துவதாக மேற்கண்ட பாடல்கள் அமைகிறது. இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களின் உணர்வுகளை மதித்து செயல்படும் வேளையில் ஒற்றுமையும், அன்பும், சகோரத்துவமும், மனித நேயமும் தோன்றி, சமூகம் உயர்வான நிலையை அடைய இலக்கியங்கள் வழிகாட்டுகின்றன.

மக்கட் பண்பு

மனிதனின் சிந்தனைத் திறன் சிறப்பிற்குரியதாகும் பண்பாட்டு வளர்ச்சி மனிதனை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும் அன்பு, கருணை, இரக்கம், போன்றவையே மனிதன் செயல்பாடுகளாக அமைகின்றன. மனிதன் சிந்தனையினாலே மக்களிடம் பண்பு தோன்றுகிறது. தொடக்க காலத்தில் வாழ்ந்த மனிதனோடு தற்போதுள்ள மனிதனை ஒப்பிடும் வேளையில் மனித இனம் அடைந்துள்ள பண்பாட்டு வளர்ச்சியினை அறிந்துணரலாம் சிந்திக்கும் அறிவான பகுத்தறிவும் அறிவே மனிதனை விலங்குத் தன்மையிலிருந்து மேம்படுத்தி உயர்த்துகிறது. உலகம் பல்வகையிலும் வளர்ச்சி பெற்று விளங்குவதற்குக் காரணம், மனிதனின் சிந்திக்கும் ஆற்றலேயாகும். மனிதனின் சிந்தனையிலிருந்து வெளிப்படும் தன்மைகள் யாவும் மனிதன் சார்ந்திருக்கும் சமூகத்தின் பண்பாட்டை விளக்குகிறது.

“உண்டா லம்மவின் வுலக மிந்திரர் அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத் தமிழ ருண்டலு மிலரே முனிவிலர் தஞ்சலு மிலர்பிற ரஞ்சுவ தஞ்சிப் புகழெனி னுயிருங் கொடுக்குவர் பழியெனின் உலகுடன் பெறினுங் ... .”
(புறம். 182: 1-6)

என்ற பாடல் வழி தமிழர் தங்களின் இன்பத்தைப் பகிர்ந்தும், பழியினைக் கண்டு அஞ்சியும், தன்னலமின்றி பொதுநலத்தோடு வாழ்ந்ததை அறியலாம். இதன்வழி பழந்தமிழரின் உள்ளத்து உணர்வுகள் நன்கு விளங்குகின்றன. தன் தெளிவான சிந்தனைத் திறத்தால், அனைவருக்கும் நன்மை ஏற்படும் அளவில் பழந்தமிழரின் பண்பட்ட வாழ்க்கை அமைந்ததை அறியலாம்.

விருந்தோம்பல் பண்பாடு

விருந்தோம்பல் பண்பாடு தமிழருக்குரிய சிறந்த பண்பாடுகளில் ஒன்றாகும். பழந்தமிழர் விருந்தினரை மிகவும் சிறப்பாகக் கருதி உபசரித்தனர். தங்களின் வாழ்வே விருந்தினரைப் பேணுவதற்காக என கருதினர்.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விரும்ந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”
(குறள். 81)

என்ற குறள் இதனை உணர்த்துகிறது. பழந்தமிழரின் விருந்தோம்பல் பண்பாட்டில் அறிமுகம் இல்லாதவர்களையே விருந்தினராகக் கொண்டனர். ஆற்றுப்படை நூல்களில் தன் வறுமையைப் போக்கிக் கொள்ள, வள்ளலை நாடி பாணர், விறலியர் போன்றோர் செல்வர். இவர்களுக்கு வழிநெடுகிலும் பழந்தமிழர் உணவளித்து விருந்து படைத்தனர்.

உறுவெயிற் குலைஇய உருப்பவிற் குரம்பை எயிற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சோறு தேமா மேனிச் சில்வளை யாயமொடு ஆமான் குட்டின் அமைவரப் பெறுகுவிர் (சிறுபாண். 174-177)

என்ற பாடல் வள்ளலை நோக்கிப் பரிசில் பெறச் செல்லும் பாணனுக்கு, வழியில் எயினர் குலப் பெண்கள் புளிக்கறியுடன், காட்டுப் பசுவின் ஊணையும் கலந்து விருந்து படைத்ததைக் குறிப்பிடுகிறது.

பழந்தமிழர் விருந்தோம்பலை முதன்மைச் செயல்பாடாகக் கருதி வாழ்ந்தனர். வாயிலில் நெல்லை உலர்த்திக் கொண்டிருக்கும் பழந்தமிழ்ப் பெண்கள், நெல்லை இரையாக உட்கொள்ள வரும் கோழிகளைத் தங்கள் காதுகளில் அணிந்துள்ள மகரக் குழையைக் கழற்றி எறிந்து விரட்டுவர். இதிலிருந்து அம்மக்களின் செல்வச் செழிப்பு நிலையினையும், பொன்னாலான அணிகலன்களைவிடவும் விருந்து படைக்கத் தேவையான தானியத்தைக் காப்பதில் மக்கள் மிகுந்த அக்கறைக் கொண்ட உள்ளார்ந்த நிலையினையும் அறியலாம். தங்களின் வாழ்வே விருந்தினர்களைப் பேணுதல் என்ற நிலையில் வாழ்ந்த தமிழர் மற்ற செல்வங்களைவிட தானியங்களுக்கு அளித்த முன்னுரிமை இதனால் விளங்கும்.

“கடர்நுதன் மடநோக்கின்

னேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை”
(பட்டின. 21-23)

என்ற பாடல் இதனை எடுத்துரைக்கிறது. விருந்தோம்பல் இல்லத்தின் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்பதை தொல்காப்பியம் வலியுறுத்துகிறது. இல்லறத்தில் மகளிருக்குரிய பண்புகளில் ஒன்றாக விருந்தினரைப் பேணுதல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை,

“விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்”
(தொல். 1098 :3)

என்ற நூற்பா வழி அறியலாம். இவ்வாறு விருந்தோம்பற்பண்பு தமிழருக்குரிய சிறந்த பண்பாடாக அமைகிறது. விருந்தோம்பற் பண்பாட்டை பேணிக்காப்பதால் உற்றாரிடமும் மற்றாரிடமும் அன்பு வளர்கிறது. பழந்தமிழகத்தில் வேறுபாடு இல்லாத ஒன்றுபட்ட சமூகம் உருவாக விருந்தோம்பல் பண்பாடு துணை நின்றதை இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

மனித நேயம்

பண்டைத் தமிழர் தன் உணவுத் தேவை தவிர மற்ற நேரங்களில், பிற உயிர்களிடத்தில் மிகுந்த அன்பு செலுத்தினர். எவ்வுயிர்க்கும் இன்னல் விளைவிக்காது வாழ்ந்தனர். தலைவன் ஒருவன் தலைவியைக் காண கடற்கரைப் பகுதியில் தேரில் விரைந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான். அப்பொழுது கடற்கரையில் நண்டுகள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இதனைக் கண்ட தேர்ப்பாகன் தேர்க்கால்களில் நண்டுகள் நசுங்கி விடாதவாறு தேரைச் செலுத்தினான்.

“புணரி பொருத பூமண லடைகரை
யாழி மருங்கின் அலவன் ஓம்பி
வலவன் வள்பாய்ந் தூர
நிலவுவிரிந் தன்றாற் கான லானே”
(நற். 11: 6-9)

என்ற பாடல் இதனைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும் பண்டைத் தமிழர் உயர்திணை, அ.றிணை என்ற பாகுபாடு கருதாமல் அனைத்து உயிர்களிடத்தும் மனித நேயத்தோடு செயல்பட்டனர். கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவரான பாரி ஒரு சமயம் தேரில் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது அவ்வழியில் சிறிய மலர்களை உடைய முல்லைக் கொடியொன்று பற்றிப் படருவதற்கு கொம்பின்றி தவித்துக் கொண்டிருந்தது. இதனைக் கண்ட பாரி தான் ஓட்டி வந்த பெரிய தேரினை அம்முல்லைக் கொடி படர்வதற்கு ஏதுவாக அதன் அருகிலேயே நிறுத்தி வைத்தான்.

“... .. சுரும்புண
நறுவீ உறைக்கு நாக நெடுவழிச்
சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பிறங்குவெள் ளருவி வீழுஞ் சாரல்
பறம்பிற் கோமான் பாரியும். . .”
(சிறுபாண். 87-91)

என்ற பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. பாரி என்ற மன்னன் சிந்திப்பதற்கும் நேரம் ஒதுக்காமல் தன்னை மறந்த

நிலையில், உடனே அந்த முல்லைக் கொடிக்கு உதவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கி செயல்பட்டதை அறியலாம். பாரி வள்ளலைப் போன்றே பேசும் மிகச் சிறந்த மனித நேயத்துடன் மயிலுக்குப் போர்வை போர்த்தினான் என்பதையும் சங்க இலக்கியம் (சிறுபாண். 84-87) வழி அறியலாம்.

காதல்

பண்டைத் தமிழர் காதலுக்கும், வீரத்திற்கும் முதன்மையான நிலையினை அளித்தனர். ஒத்த வயதும், பண்பும் உடைய தலைவனும், தலைவியும் விரும்பிக் காதல் மேற்கொண்டனர். தலைவன், தலைவி உள்ளத்தால் மகிழ்ந்து வாழ்ந்ததால் 'அகம்' என பெயர் பெற்றது. அக வாழ்வினை களவு, கற்பு என்று பிரித்தனர். தலைவன் தலைவி தங்கள் உள்ளத்துள்ளே மகிழ்ந்து, பிறர் அறியா வண்ணம் வாழ்ந்த வாழ்க்கையைக் 'களவு' எனவும், களவு வாழ்க்கைக்குப் பிறகு பலர் அறிய இல்லறம் புரிவதைக் 'கற்பு' எனவும் குறிப்பிட்டனர். தலைவன் தலைவி இருவரும் அன்பு வயப்பட்டு, நெஞ்சத்தால் ஒன்றிணைந்து, உடலால் மட்டும் வேறுபட்டு இருந்தனர். தலைவி தலைவன் மேல் கொண்ட அன்பிற்கு உவமை கூற இயலாத அளவில் உள்ளதாக தன் அன்பின் ஆழத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”
(குறுந். 3: 1-4)

என்ற பாடல் வழி தலைவியின் எல்லையில்லா அன்பினை அறியலாம். தலைவன் தலைவியின் மேல் மிகுந்த பற்றுடையவனாக விளங்குகிறான். தலைவன் தலைவி இருவரும், ஒருவர் மேல் ஒருவர் கொண்ட அன்பினால் தன்னிலையை மறந்தனர். இருப்பினும் சமூக வாழ்விற்கு பொருள்

இன்றியமையாததாக அமைகிறது. இந்நிலையில் தலைவன் பொருள் தேடுவதில் நாட்டம் கொள்கிறான். மனையில் வாழ்க்கைச் செயல்பாடுகளைச் செம்மையுற நடத்த மகளிரும், வினையைச் செம்மையுற மேற்கொள்ள ஆடவரும் செயல்பட்டால் தான் இல்லறம் சிறந்து விளங்கும் என்ற வழிகாட்டுதலைத் தமிழ்ப் பண்பாடு எடுத்தியம்புகிறது.

“வினையே ஆடவர்க் குயிரே வாணுதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவர் உயிரென “
(குறுந். 135: 1-2)

என்ற பாடல் இதனைப் புலப்படுத்துகிறது. தலைவன் தலைவியின் வாழ்க்கைச் சமூகம் சார்ந்ததாகும். அவ்வாழ்வின் பணியைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன

வீரப்பண்பாடு

பண்டைத் தமிழர் காதலுக்கு அடுத்த நிலையில் வீரத்திற்கு முதன்மையளித்தனர். காதலையும், வீரத்தையும் இரு கண்களாகத் தமிழர் போற்றினர். பண்டைத் தமிழகத்தில் ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் வீரமிக்கவர்களாகவும், வீரத்தை விரும்புவவர்களாகவும் விளங்கினர். தொல்காப்பியர் ஆண்களுக்குரிய பண்புகளைக் குறிப்பிடும் வேளையில் வீரத்தை முதன்மைப்படுத்தியுள்ளார்.

“பெருமையும் உரனும் ஆடு உமேன”
(தொல். கள. 1044)

ஆண்கள் வீரம் பொருந்தியவர்களாக இருந்திடல் மரபாக இருந்து வருகிறது. வீரத்திற்கு சான்றுகளாய் விளங்கியவர்கள் பண்டைத் தமிழராவர். பிறக்கும் குழந்தை இறக்கும் தறுவாயில் அக்குழந்தையின் மரணம் கூட வீர மரணமாக அமைந்திடல் வேண்டும் எனப் பழந்தமிழர் விரும்பினர்.

“குழவி யிறப்பினு முன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளிற் றப்பார்”
(புறம். 74:1-2)

என்ற பாடல் பிறந்தவுடன் இறந்த குழந்தையை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தியதைக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு இறக்கின்ற குழந்தையிலும் வீரத்தைக் காணும் பழந்தமிழரின் வீரப்பண்பாட்டை இலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. பண்டைத் தமிழில் ஆண்கள் மட்டுமின்றி பெண்களும் வீரமிக்கவர்களாக விளங்கினர். பண்டைத் தமிழ்ப்பெண் ஒருத்தி போர் தொடங்கிய முதல்நாள் தன் தந்தையை போர்க்களத்திற்கு அனுப்புகிறாள். போரில் தந்தை வீர மரணம் அடைந்துவிட, மறுநாள் தன் கணவனைப் போருக்கு அனுப்புகிறாள். போரில் கணவனும் மரணமடைகிறான் போர் முடிவுக்கு வராத நிலையில் மறுநாள் தன் மகனான சிறுவனைப் போருக்கு அனுப்புகிறாள். ஒரு தாய் தன் நாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், தன் குடும்பத்தைப் பற்றிக் கருதாமல் பொது நோக்கோடு, நெஞ்சுரம் மிக்கவளாய் செயல்படுகிறாள்.

“மேனா ஞற்ற செருவிற் கிவடன்னை யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே நெருந லுற்ற செருவிற் கிவள்கொழுநன் பெருநிரை விலங்கி யாண்டுப்பட்டனனே இன்றும், செருப்பறை கேட்டு... ..” (புறம். 279: 3-7)

என்ற பாடல் தமிழ்ப் பெண்ணின் வீரத்தைப் பறை சாற்றுகின்றது. ஒரு சிறுவன் என்றும் கருதாமல் துணிவோடு தன் மகனைப் போருக்கு அனுப்பும் பெண்ணின் வீர உணர்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும், தமிழ் மக்கள் வீரம் பொருந்தியவர்களாக விளங்கினாலும் அவற்றிலும் வரையறைக்குட்பட்ட நிலையினைக் காண முடிகிறது. போர் நிகழும் காலத்தில் பசுக்கள், பெண்கள், பிணியுடையோர், பிள்ளைப்பேறு இல்லாதவர்கள் போன்றோரைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் சேர்ந்த பிறகே போரைத் தொடங்கினர்.

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும் பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித் தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடனிறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும் எம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மினென அறுத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்திற்” (புறம் 9:1-6)

என்ற பாடல் போரிலும் அறத்தைப் பேணுகின்ற நிலையினைப் புலப்படுத்துகிறது. இவ்வாறாக பண்டைத் தமிழர் வீரமிக்கவர்களாகவும், வீரத்திலும் வரைமுறைகளை அமைத்து தமிழ்ப் பண்பாட்டை வளர்த்தெடுத்தனர்.

சகைப்பண்பு

பொருளுடையவர்கள் பொருளில் லா வறியவருக்கு பொருளுதவி அளித்து வாழும் வாழ்க்கையே சிறந்ததாகும் என கருதப்படுகிறது. மாறாக தனக்குச் சமநிலையில் உள்ளவர்களுக்கு மேற்கொள்ளும் உதவி சகையாகாது எனக் கருதினர்.

“வறியார்க் கொன்று சுவதே சகைமற் றெல்லாம்

குறியெய்திர்ப்பை நீர துடைத்து”(குறள். 221)

என்று குறள் குறிப்பிடுகிறது. மனித நேயத்தை நிலை நிறுத்துவதாக சகைப் பண்பு அமைகிறது. செல்வம், இளமை, யாக்கை ஆகிய யாவும் நிலையாமை உடையதாகும் நிலையாமை உடைய வாழ்வில் மேற்கொள்ளும் சகையே மனிதனுக்கு இறவா புகழைத் தருவதாகும். பொருளைப் பெறுவதன் நோக்கம் பிறருக்குக் கொடுத்து இன்பம் துய்ப்பதற்காக அமைதல் வேண்டுமென வலியுறுத்தப் படுகிறது.

“செல்வத்துப் பயனே யீதல் துய்ப்பே மெனினே. . . . .” (புறம். 189:7-8)

எனவே பிறருக்கு உதவி வாழும் வாழ்க்கையே பயனுள்ள வாழ்க்கையாகும். அதே வேளையில் ஒருவர் பிறரிடம் சென்று இறந்து வாழக்கூடாது எனவும், உதவி புரிவதாயின் பிறர் யாசிக்கும் முன்னே உதவிகள் செய்திடல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

“ஈயென விரத்தல் விழிந்தன் றதனெதிர்
ஈயே னென்ற லதனினு மிழந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்த லுயர்ந்தன்
றதனெதிர்
கொள்ளே னென்றே லதனினு முயர்ந்தன்று”
(புறம். 204: 1-4)

என்ற சங்க இலக்கியப்பாடல் ஈகையின் தன்மையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறாக, இலக்கியங்கள் சம காலத்தின் நிகழ்வுகளைப் பதிவு செய்து ‘பண்பாட்டு கருவூலங்களாக’ விளங்குகின்றன. இலக்கியங்கள் மனிதனைப் பண்படுத்தும் பணியைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றன.

பண்பாட்டைக் காத்தல்

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை மனித சமூகத்திற்கு முன்மாதிரியான வாழ்க்கை முறையாகும். சங்க காலத் தமிழரின் வாழ்க்கையில் போரைத் தவிர்த்து நோக்கினால் மிகச் சிறந்த வாழ்க்கையை உலகிற்கு தமிழர் வழங்கியிருப்பதை அறியலாம். மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அனைத்து நிலைகளிலும் மனித வாழ்க்கைக்குத் தேவையான கருத்துக்களைப் படம் பிடித்து காட்டுவனவாக தமிழ் இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மக்களின் உணர்வுகளையும், எண்ணங்களையும், செயற்பாடுகளையும் பதிவு செய்துள்ளன. அவற்றிலிருந்து அக்கால மக்கள் சிறந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளை அமைத்து, மகிழ்வுற வாழ்க்கையினை மேற்கொண்ட நிலையினை அறியலாம். தமிழ்ப் புலவர்கள் மனித குலம் முழுவதற்கும் பயனளிக்கும் வகையில் தம் புலமையினை நிலை நாட்டியுள்ளனர்.

“எள்ளாத எண்ணிச் செயல் வேண்டும்
தம்மொடு
கொள்ளாத கொள்ளாது உலகு” (குறள்.
470)

என்ற குறள் உலகம் இகழாத நல்ல செயலைச் செய்ய வேண்டும் என்று உலக மக்களை மையப்படுத்தி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் வழி தமிழ்ப்பண்பாட்டை அறியலாம்.

தமிழரின் இத்தகு சிறப்பிற்குரிய பண்பாடு இன்று ஐரோப்பிய மற்றும் மேற்கத்திய பண்பாடுகளின் மீது தாக்கங்கொண்டு தன் தனித்தன்மைகளை இழந்து வருகின்றது. கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்ந்த தமிழர் இன்று தனிக் குடும்பங்களாகப் பிரிந்து வாழும் சூழல் உருவாகியுள்ளது. எனவே இதற்கெல்லாம் வழிவகை செய்வது, க. ப. அறவாணன் மற்றும் அ. கிருட்டினன் ஆகியோர் கூறுவது போல் “தமிழரை இருபது நூற்றாண்டுகளாக வீழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் பெரும் எதிரி அவர்களிடையே பின்பற்றாமைதான்” என்பது புலனாகும்.² எனவே இனியேனும் தமிழர் தங்களுக்குரிய பண்பாட்டினை ஆராய்ந்து மீட்டுருவாக்கம் செய்திடல் வேண்டும். தமிழ்ப்பண்பாட்டை தலைமுறை தலைமுறையாக வளர்த்திடல் வேண்டும். இவற்றால் தமிழ்ப் பண்பாடு காக்கப்படுவதற்கானச் சூழல் உருவாகும்.

நிறைவாக

மக்களின் தேவைகள் அடிப்படையில் அவர்களின் எண்ணங்கள் செயல்வடிவம் பெற்று, அம்மக்கள் சார்ந்த பண்பாடு வெளிப்படுகிறது. பண்பாடு முன்னோர் வாழ்வின் சாரமாக விளங்குகின்றது. மேலும், பண்பாடு மக்களை வழி நடத்திச் செல்லும் கருவியாகச் செயற்படுகிறது. ‘பண்பாடு’ என்ற சொல்லாட்சி இடைக்காலத்தில் தோன்றியிருந்தாலும் பண்பாட்டிற்குரிய பொருள் பழங்காலத்திலிருந்து வழங்கப்பட்டு வருகிறது. ‘பண்பாடு’ என்பதற்கு அறிஞர் பலரும் சொல். பொருள் என்ற அடிப்படையில் பல விளக்கங்களை அளித்துள்ளனர். பண்பாடு எண்ணத்தின் அடிப்படையில் தோன்றி அவை செயல்களாகவும், பொருள்களாகவும் வடிவம் பெறுகின்றன. ஒரு செயல்முறையினை அனைவரும் ஏற்று.

பின்பற்றுகின்ற வேளையில் அவை பண்பாடாக நிலைபெறுகிறது. பண்பாடு மனிதனை ஒருங்கிணைத்தல், தேவைகளை நிறைவு செய்தல், வாழ்க்கை முறையைச் செம்மைப்படுத்துதல், சமூகச்சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணுதல், ஒற்றுமை பெறச்செய்தல், வேறுபாடுகளைக் களைதல் போன்ற குணங்களைப் பெற்று செயல்படுகிறது. தமிழ் இலக்கியங்கள் மனிதனைப் பண்படுத்தும் தன்மையை முதன்மையாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன. மேலும், தமிழ் இலக்கியங்கள் பண்பாட்டின் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன. மக்களின் மனஉணர்வுகள், மனிதநேயம், விருந்தோம்புதல், காதல், வீரம், ஈகை ஆகிய நிலைகள் பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்தும் கூறுகளாக அமைகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் பண்பாடு மற்றவரின் தொடர்பால் கலப்பு நிலையை அடைந்தும், வேறுநிலையில் மாற்றங்களைப் பெறுவதற்கும் வாய்ப்புகள் உள்ளன. தமிழ் இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் வாழ்க்கைச்சாரமான பண்பாட்டின் மாண்பினை உணர்ந்து, வாழ்வியல் நெறிகளைப் பின்பற்றி பண்பாட்டைக் காப்பது நம் கடமையாகும் இதனால் சமூகத்தில் அமைதியும், நன்மையும் நிலவி மக்கள் மேன்மை அடைவர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Tamil lexicon, Vol iv, p. 2454. University of Madras, Reprinted – 1982.
2. அ. கிருட்டினன், தமிழர் பண்பாட்டியல், ப. 12. மணிவாசகர் பதிப்பகம், 55, லிங்கித் தெரு, சென்னை - 600 001. முதற்பதிப்பு 22 திசம்பர் 1992.

௮